

8. LUKU

ELIJA TULEE ENSIN

Tämän tärkeän ennustuksen suhde Kristuksen toiseen tulemiseen – Osittainen ja esikuvallinen toteutuminen Johannes kastajassa – Oikea toteutuminen – Näky pyhällä vuorella – Huomattavia vastaavuuksia Elijan, esikuvan ja vastakuvallisen Elijan välillä – Aika on lähellä – Katsaus – Elijan seuraaja, Elisa

”Katso, minä lähetän teille Elijan, tuon profeetan, ennenkuin se suuri ja peljättävä Herran päivä tulee. Ja hän kääntää isäin sydämet lasten puoleen, ja lasten sydämet heidän isäinsä puoleen, etten minä tulisi ja löisi [so. muutoin minä tulen ja lyön] maata kirouksella.” – Mal. 4:5,6

TUTKISTELLESSAMME todistuksia, jotka osoittavat ajan olevan käsissä Messiaan valtakunnan perustamiselle maan päälle, emme saa jättää huomioonottamatta sitä ennustusta, joka näyttää, että Elijan tuleminen tapahtuu sitä ennen.

Tekstimme lausuntotapa on omituinen. Ajatus näyttää olevan, että Elijan tehtävä on kääntää vanhemmat nöyrään, lapsenkaltaiseen tilaan ja, tehtyänsä heidät taipuvaisiksi ja oppivaisiksi, kuten pienet lapset ovat, kääntää heidän sydämensä eksytyksistä, synnistä ja uskottomuudesta ja saattaa heidät jälleen sopusointuun ”isäinsä” kanssa – nimitys, jonka hebrealaiset antavat uskollisille patriarkoilleen ja profeetoilleen.

Malakian ennustus, viimeinen sanoma, jonka Jehova lähetti Israelille, näyttää tehneen syvän vaikutuksen heihin – etenkin kaksi viimeistä lukua, jotka erikoisesti tarkoittavat Messiaan tuloa ja niitä erityisiä koettelemuksia, joita Herran läsnäolon päivä toisi mukanaan. (Katso Mal. 3:1-3,13-18; 4:1-6) Päättäen tästä, että koettelemukset tulisivat olemaan aivan erikoista laatua, saivat he lohdutusta kahdesta viimeksi mainitusta värssystä, jotka lupasivat, että profeetta Elija, joka kerran on käännänyt koko kansan Baabelin palveluksesta Jumalan palvelukseen, tulisi takaisin valmistamaan heitä, ennen kuin se vaikea koettelemuksen aika alkaisi, jonka Messiaan tuleminen toisi tullessaan.

Tämä ennustus ei täytynyt Herramme ensimmäisessä tulemisessa – ei Messiaaseen enemmän kuin Elijaankaan nähden. Epäilemättä ennustus tarkoittaa toista tulemistä: ”Liiton lähettilään” tulemistä kunniaa ja voimassa, ja suuren hädän ja koettelemuksen päivää Herran päivänä sinä aikana. Kristuksen esiintyminen esikuvalliselle Israelille ja se suuri hätä, joka kohtasi heitä kansana, kun he hylkäsivät hänet, oli kumminkin, niin kuin Jumala oli ennustanut ja aikonut, varjo, joka monessa yksityiskohdassa valaisi tässä ennustuksessa esitettyjä asioita. Johannes Kastaja teki, Elijan hengessä, Israelille työn, joka oli luvatus Elijan tehtävän kaltainen, mutta hän ei onnistunut siinä: ja seuraus oli, että hätä (kirous) tuli tämän kansan yli. Oikean Elijan, jota profeetta tarkoittaa, oli tehtävä suuri työ koko ”maalle”, valmistakseen koko ihmiskuntaa toista tulemistä varten; ja hän epäonnistuu myös aluksi ja sen seurauksena suuri hätä (kirous) kohtaa koko maata.

Profeetan mainitsema Elijan tuleminen tapahtuu ”ennen kuin” tuo ”suuri ja peljättävä Jehovan päivä tulee”.¹ Ja koska, niin kuin juuri osoitimme, Jehovan suuri päivä alkoi vuonna 1874, ja jatkuu neljäkymmentä vuotta ja päättyy, kun pakanain ajat päättyvät,

1 Katso 1 osa, luku 15.

maailman ja Saatanan vallan täydellisellä kukistumisella koko maan päällä ja Immanuelin — Kristuksen, Jeesuksen ja hänen pyhiensä — pukemisella täydelliseen valtaan ja hallitukseen, on meille tärkeätä tässä osoittaa, että Elija on tullut. Hänen ei ole onnistunut käännättää maailman sydämiä lapsenkaltaisuuteen ja oikeaan vanhurskauden ymmärtämiseen; ja sen tähden tulee suuri hädän aika, niin kuin Jumala ennakoita näki ja ennusti. Sen kautta opettaa Jumala vaikeiden ja katkerien kokemusten kautta ihmiskunnalle läksyjä, jotka heidän on kunnollisesti opittava, valmistuakseen kiitollisuudella ottamaan vastaan Kristushenkilön — Jehovan lähettilään uudessa liitossa — kaikkine oikeudenmukaisine järjestelyineen, lakeineen jne., jotka kuuluvat tähän liittoon.

Ensimmäisessä tulemisessa tulivat, niin kuin juuri olemme nähneet, monet Jumalan lupauksista täytetyiksi pienemmässä määrässä yksityiselle kansalle, Israelille, valaisemaan suurempia ja suurenmoisempia todellisuuksia, jotka toimeenpannaan Kristuksen toisessa tulemisessa. Ja samoin kuin ihmetyöt, parantamiset jne. esittävät suuria asioita, jotka tapahtuvat tuhatvuotiskautena, ja Herramme ratsastaminen aasilla esitti suuremman vallan, majesteetin ja kunnian ottamista toisessa tulemisessa, kaikkien kuninkaiden Kuninkaana ja herrain Herrana, samalla tavalla esitti ”ihminen Kristus Jeesus”, ja hänen pieni oppilasjoukkonsa, kirkkauden Herraa, korkealle korotettuna, yhdistettynä pyhiensä, hänen morsiamensa ja kanssaperillistensä kanssa toisessa tulemisessa. Ja juuri siten Johannes Kastaja ja hänen opetuslapsensa, jotka olivat samassa toimessa hänen kanssaan ja alaisinaan, koettaessaan käännättää Israelia ja valmistaa heitä ottamaan vastaan Messiasta, esittävät oikeaa Elijaa, (todellista kristillistä seurakuntaa), jonka työ on ollut koettaa käännättää maailmaa ennen Messiaan — henkisen kirkkauden Herran ja kaikkien kuninkaiden Kuninkaan tulemistä maailmaan. Johannes Kastajan, joka tuli Elijan hengessä ja voimassa, ei onnistunut puhdistaa (uudistaa) Israelia, ja seuraus siitä oli (Matt. 17:12), että Israel hylkäsi Jeesuksen lihassa ja tuotti ylitsensä suuret ”koston päivät”, hätää ja vihaa. (Luuk. 21:22) Samoin on käynyt nyt, vaikka laajemmassa määrässä; oikea ja suurempi Elija on epäonnistunut käännättäessään ja valmistuessaan maailmaa vastaanottamaan kirkkauden Kuningasta, ja nyt, seurauksena siitä; tulee suuri vihan päivä maailman yli sulattamaan, pehmittämään ja nöyryyttämään kaikkia ja valmistamaan heitä huutamaan sydäimestä — Hoosianna! Siunattu olkoon hän, joka tulee Jehovan nimeen!

Siten nähdään, että seurakunta lihassa, (Kristushenkilö lihassa — pää ja ruumis) on kirkkauden seurakunnan, Jehovan voidellun, Elija eli edelläkävijä. Ei nimiseurakunta, vaan oikea vihkiytynyt seurakunta, joka haudan tuolla puolen on suuri Voideltu Pelastaja — juuri tämä muodostaa Elijan. Sen kutsumus on rangaista eksytyksiä ja syntiä ja viitata kirkkauden valtakuntaan. Herramme Jeesus ja apostolit ja sen jälkeen kaikki uskolliset Kristuksessa Jeesuksessa, kuuluvat tähän suureen vastakuvalliseen Elijaan, profettaan eli opettajaan — samaan luokkaan (pää ja ruumis), joka pian muodostaa kirkkauden Kuninkaan. Se työ, jota seurakunta nyt toimittaa, on ainoastaan valmistus tulevaa työtä varten mikäli se koskee maailman uudistamista. Kuninkaallisessa asemassaan tekee seurakunta maailman puolesta sen, mitä se ei onnistunut tekemään Elijana, opettajana.

Älköön meitä käsitettäkö väärin: me olemme tätä ennen osoittaneet, ettei ole Jumalan suunnitelman mukaista käännättää maailma evankeliumikautena. Hänen tarkoi-

tuksensa ei ollut sellainen, vaan hänen aikomuksensa oli ainoastaan, että seurakunnan valitseminen ja koetteleminen tapahtuisi nyt ja maailman siunaaminen seurakunnan, Kristushenkilön, kautta tapahtuisi tätä seuraavassa aikakaudessa. Siinä ei ole mitään ristiriitaa kun sanomme, että Elija (Kristus lihassa) on koettanut käännättää maailmaa ja epäonnistunut siinä, paitsi, mitä osittaisiin uudistuksiin tulee; sillä vaikka Jumala tiesi ja ennakoita sanoi, että tehtävämme maailmassa enimmäkseen epäonnistuisi, paitsi pienen lauman valitsemisessa, antoi hän kumminkin Herramme kautta tehtäväksi koettaa kääntää maailmaa, kun tämä sanoi: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evanke- liumia kaikille luoduille”, koska hän tiesi näillä ponnistuksilla olevan hyvän vaikutuksen meihin itseemme. Koska tunnemme hänen ennustaneen nykyistä epäonnistumistamme, mutta tulevaa menestystämme, niin voimme iloita silloinkin kun näemme, miten kuluneina kahdeksanatoista vuosisatana olemme verrattain epäonnistuneet tietäen, ettei todellisen Elija-luokan työ ole ollut turhaa, vaan on se saanut palvella Jumalan tarkoitusta kehittämällä todellista seurakuntaa, todistaessaan maailmalle – joka todistus on hyödyksi maailmalle määrättyinä aikana.

Johannes Kastaja ei ollut todellinen maahan palannut Elija, eikä seurakuntakaan sitä ole; mutta samoin kuin oli totta, että Johannes toimitti Elijan tehtävän Israelissa (Luuk. 1:17), valmistukseen heitä, ja esitti Herraa lihassa, niin on tämä myös totta seurakunnas- ta – se toimittaa ennustetun Elijan työn maailmassa ”Elijan hengessä ja voimassa” ja ilmoittaa Herramme toista tulemista melkein samoilla sanoilla, joita Johannes käytti ensimmäisessä tulemisessa: ”Keskellänne seisoo se, jota te ette tunne. Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut.” – Joh. 1:26,27

Kaikki eivät voineet ottaa vastaan Johanneksen todistusta tai käsittää, että hän oli Kuninkaan edelläkävijä lihassa. Jos he olisivat käsittäneet sen, olisivat he sen kautta valmistuneet ottamaan vastaan Jeesuksen Messiaanaan. Kaikille niille, jotka hyväksyivät Johanneksen sanoman ja ottivat vastaan sen ja ottivat todella vastaan Kristuksen, teki Johannes oikean Elijan työn. Niin kuin Herramme sanoi heille Johanneksesta (Matt. 11:14): ”Jos tahdotte uskoa: Hän on Elija, joka oli tuleva”; vaikkakaan Johannes ja hänen tehtävänsä, eivät täydellisesti täyttäneet ennustusta Elijasta, niin kuin ei Herrammekaan lihassa täyttänyt kaikkea mitä oli ennustettu Messiaasta. Hän oli kaikille, jotka saattoivat ottaa vastaan hänet, Jehovan Voideltu, vieläpä ennen kuin hän oli edes päättänyt uhrityönsä, tai tullut kirkastetuksi tai palannut toimittamaan suurta virkaansa Messiaa- na eli Vapauttajana. Johannes itse, ensimmäisessä tulemisessa, oli todella jossain määrin kehitys siitä esikuvasta, joka alkoi Elija-henkilössä ja tehtävässä; ja Johanneksen tehtävä ensimmäisessä tulemisessa esikuvasi seurakunnan lopputehtävää toisessa tulemisessa. Tämän jäsenet, Kristuksen jalat lihassa – Elijan jalat – julistavat valtakuntaa. (Jes. 52:7) ”Niille, jotka voivat vastaanottaa sen”, ilmoitamme kirkastetun Kristushenkilön valtakun- nan käsissä olevaksi; ja samoin olemme ”niille, jotka voivat vastaanottaa sen”, osoittaneet ennustettua vastakuvallista Elijaa. Luultavasti eivät toiset tule ”vastaanottamaan sitä”, vaan odottanevat edelleen, että joku yksityinen henkilö tulee täyttämään Malakian ennustukset, eivätkä niin muodoin ”tunne etsikkonsa aikaa”, ennen kuin suuri hädän päivä palaa niin kuin uuni.

Siis huomaa, että Elijan (Kristus henkilön lihassa) epäonnistuminen käännettäessään ja ennalleenasettaessaan maailmaa oli yhtä paljon ennakolta aavistettu seuraus kuin Johanneksen epäonnistuminen hänen Israelia käännettäessään. Siitä huolimatta tulee kumminkin sama Elija-luokka, kirkastettuna ja puettuna vallalla, tuhatvuotiskautena siunaamaan ja opettamaan maailmaa ja asettamaan ennalleen kaikki, niin kuin on luvattu kaikkien pyhään profeettain suun kautta (Apt. 3:19-21); ainoastaan nimeen ja yhtäläisyyteen nähden lakkaa Elija-esikuva maallisen kilparatamme päätyttyä. Sopusoinnussa tämän kanssa olivat Herramme sanat vastaukseksi opetuslastensa kysymykseen: ”Miksi sitten kirjanoppineet sanovat, että Elijan pitää tulla ensin?” Herramme ei vastauksessaan anna täydellistä selitystä siitä, että Elija oli esikuva ja Johannes oli sen jatkona ja samalla kertaa sen esikuvallinen täyttymys jne. — asioita, joita opetuslapset eivät silloin olleet valmistuneet ymmärtämään ja joiden ymmärtämiselle ei ollut aikakaan silloin tullut; ja Herramme lisää sen tähden, osoittaessaan Johanneksen epäonnistumista täyttäessään osaksi ennustusta: ”Elija kyllä tulee ja asettaa kaikki kohdalleen.” (Matt. 17:11) Nähtävästi oli hänellä mielessä oma ihana tehtävänsä tulevana aikana, kun hän oli yhdistettynä ”kirkastetun ruumiinsa” kanssa, jonka evankeliumikausi oli valitseva ja koetteleva. Hänen katseensa tunki esiripun taakse, tuhatvuotiskauteen, ja hän näki Elija-luokan otetuksi ylös tulisissa vaunuissa suuressa kirkkaudessa ja voimassa — henkisesti korotettuna.

Naista käytetään kuvana, kun on kysymys seurakunnasta yksin, erotettuna Herrastaan ja päästään. Erotettuna ja erillään Herrastansa, Yljästä, on hän kihlattu neitsyt. Mutta tässä tapauksessa käytetään kuvana miestä, Elijaa, koska se tehtävä, jota esikuvataan, ei ole seurakunnan tehtävä erotettuna Herrastansa, vaan molempien yhteinen tehtävä. Herramme oli seurakunnan edelläkävijä lihassa ja (Elija-henkilön) pää yhtä varmasti kuin hän on voittavan seurakunnan — Kristus-henkilön — pää. On useita toisia tapauksia, jolloin miestä käytetään kuvana, kun molempien — Kristuksen Jeesuksen ja hänen ruumiinsa, seurakunnan — yhteistä tehtävää esikuvataan: esimerkiksi Aaron ja kaikki hänen jälkeläisensä ylimmäispapillisessa virassa esittivät Herraa, ja alipapit hänen ruumiinsa jäseniä; Melkisedek esitti samalla tavalla koko ruumista kirkkaudessa; samoin Mooses, Daavid ja Salomon. Niin muodoin on Raamatun kanssa sopusoinnussa käyttää Elijaa kuvana esittämässä Kristuksen ja seurakunnan yhteistä tehtävää.

Jos ajattelemme sitä luokkaa, jota Elija kuvasi, miten selvän kaunopuheinen olikaan se ”näky”, jonka Herra salli kolmen opetuslapsen nähdä kirkastusvuorella. (Matt. 17:1-9) Se oli näky, joka koski tulevaa valtakuntaa, sanoo Pietari meille. (2 Piet. 1:16-18) Herramme esiintyi kirkastettuna, säteilevänä heidän silmissään, Mooseskuvan esittäessä mooseslaista eli lakiarmotaloutta ja Eljakuvan esittäessä evankeliumi- eli kristillistä armotaloutta. Molemmat taloudet tähtäävät ja osoittavat ja puhuvat Kristuksen uhrista ja kärsimyksistä ja siitä kirkkaudesta, joka tulee.

Ennen kuin jätämme tämän aineen, tahdomme osoittaa muutamia piirteitä ja tapauksia profeetta Elijan, esikuvan, elämässä ja verrata niitä seurakunnan, vastakuvallisen Elijan, historiaan, yhtäläisyyksiin, jotka varmastikin hämmästyttävät kaikkia, jotka eivät ole niitä ennen huomanneet. Että vertaus tulisi havainnolliseksi, asetamme nämä yhtäläisyydet rinnakkaisiin sarakkeisiin.

ELIJA

Elijaa vainottiin uskollisuudestaan totuutta ja vanhurskautta kohtaan.

Hänen suurin vainoojansa oli Iisebel, Israelin jumalaton Kuningatar, jota nimenomaan mainitaan pyhien vihollisen esikuvana. — Ilm. 2:20

Iisebelin vainoamisvaltaa pantiin toimeen hänen puolisonsa Kuningas Aahabin kautta.

Elija pakeni Iisebelin ja Aahabin luota korpeen, Jumalan valmistamaan paikkaan, jossa häntä ihmeellisellä tavalla ravittiin. — 1 Kun. 17:5-9

Elija oli ”kolme ja puoli vuotta” korvessa, ja sillä ajalla ei ollenkaan satanut, ja suuri nälänhätä vallitsi maassa. — Jaak. 5:17; 1 Kun. 17:7; 18:2

Kolmen ja puolet vuoden, 1260 päivän perästä, kun Elija palasi korvesta, tulivat Iisebelin pappien eksytykset ilmeisiksi, totista Jumalaa kunnioitettiin, ja runsas sade seurasi. — 1 Kun. 18:41-45

Kuningas ja kansa iloitsivat aluksi ja Elijaa ja hänen Jumalaansa kunnioitettiin; mutta Iisebelin henki oli muuttumaton. Hän väijyi vieläkin Elijan henkeä, ja hänen oli taasen pakko paeta korpeen. — 1 Kun. 18:40,45,46; 19:1-4

Elijan kulku päättyi hänen ylösottamisellansa maasta.

SEURAKUNTA

Seurakuntaa vainottiin uskollisuudestaan totuutta ja vanhurskautta kohtaan.

Sen suurin vainooja oli Rooman luopunut kirkko, joka sanoo olevansa henkisen Israelin ”kuningatar” ja hallitsijatar. — Ilm. 18:7

Paavinkirkon vainoamisvaltaa toimeenpantiin Rooman valtakunnan kautta, jonka kanssa se oli yhdistetty.

Totinen seurakunta pakeni vertauskuvalliseen korpeen — eli eristettyyn asemaan — Jumalan sille valmistamaan paikkaan, jossa sitä ylläpidettiin. — Ilm. 12:6-16

Seurakunta oli kolme ja puoli esikuvallista vuotta (päivä vuodesta = 1260 kirjaimellista vuotta) korpioloissa, jona aikana vallitsi henkinen nälänhätä, totuuden — elävän veden puuttuessa. — Vertaa Ilm. 12:6; 11:3; Aam. 8:11

1260 vuoden kuluttua tuli totuuden ja sen todistajain valta ilmeiseksi (v. 1779); ja sen jälkeen on totuus virrannut miljoonissa kappaleissa Raamattuja vuosittain ja virkistänyt maailmaa ja tuottanut hedelmää.

Raamattu on tuottanut sellaisia siunauksia, että maailman vallat ovat tunnustaneet Herran johdon niissä, kumminkin ovat paavikunnan — Iisebelin — perusopit jäljellä nk. protestanttisissa kirkkokunnissa ja pakottavat pyhiä jälleen pakenemaan korpitilaan.

Pyhät tulevat muuttumaan maallisista elinehdoista taivaallisiin.

Nämä yhtäläisyydet ovat silmiinpistävät eivätkä ole satunnaisia. Ja se seikka, että Elija oli tuleva ennen sitä suurta päivää, ja että me nyt seurakunnassa olemme löytäneet vastakuvallisen Elijan, johon profeetta Malakia viittasi, on pidettävä uutena todistuksena siitä, että aika on käsissä — että Herran suuri päivä on tullut. Mutta paitsi tätä, on tässä esikuvassa toisien raamatunpaikkojen todistamia viittauksia, jotka ovat aiotut pyhien opastamiseksi ja valmistamaan heitä toimittamaan tehtävänsä hyvin ja vahvistamaan ja ylläpitämään heitä sinä myrskyisenä päivänä, joka jo on aivan käsissämme.

Meitä ei ollenkaan haluta kuvata synkkää taulua: mieluummin tahtoisimme ajatella ja osoittaa sitä ihanuutta, joka seuraa suurta vihan päivää, ja sarastavan tuhatvuotispäivän iloja, kuin kaikkea masentavaa lähimmässä tulevaisuudessa, joka käy täydellisen

auringonnousun edellä. Mutta on tärkeää, että pyhiä ainakin jossain määrin edeltä käsin varoitetaan kohtaavista tapauksista, etteivät he niiden sattuessa kauhistuisi tai joutuisi epätoivoon, vaan edeltä käsin varustettuna, kykenisivät ottamaan ne vastaan; ja myöskin että täydellisemmin voisivat antaa arvoa niille siunauksille, joista he nykyään nauttivat, että he kaikella ahkeruudella toimisivat, niin kauan kuin on päivä; sillä tulee yö [paljon pimeämpi aika verrattuna nykyiseen, jota kutsutaan päiväksi], jolloin ei kukaan voi tehdä työtä. — Joh. 9:4

Nykyinen pieni hetki, ennen rajuilmapilvien puhkeamista maailman yli on suuressa määrässä sopiva aika Elija-luokan työlle ja vastaa myötäkäymisen päiviä sekä Elijan että Johanneksen elämässä. Se on sopiva aika henkilökohtaiselle kasvamiselle armossa ja tiedossa kuin myös totuuden levittämiseksi — suotuisin aika, mitä koskaan on tunnettu. Miten aikaiset totuudenetsijät, berealaiset esimerkiksi, olisivatkaan iloinneet sellaisista apuneuvoista, joita meillä nyt on täydellisissä ja painetuissa rinnakkaisraamatuissa, konkordansseissa (aakkosellisissa selityskirjoissa kaikkiin Raamatun sanoihin), historiallisissa teoksissa, ensyklopedioissa, sanakirjoissa ja muissa arvokkaissa aputeoksissa, joita myydään sellaisiin hintoihin, että niitä voidaan hankkia ja jotka ovat maksuttomasti käytettävänä yleisissä kirjastoissa, keskinkertaisissakin kaupungeissa. Ja tähän kaikkeen tulee vielä lisäksi sarastavan tuhatvuotispäivän enenevä valo ja kaikkien luokkien kyky ymmärtävällä tavalla lukea ja ajatella omasta puolestaan. Sellaisilla apuneuvoilla ja sellaisten asianhaarojen vallitessa saattaa oppia Jumalan sanasta ja suunnitelmista enemmän yhdessä päivässä kuin ennen oli mahdollista oppia koko vuodessa epäsuotuisempina aikoina. Eikä myöskin milloinkaan ole ollut aikaa, joka olisi ollut niin suotuista kristilliselle toiminnalle, tai joka niin olisi innostunut kristilliseen ahkeruuteen ja tarmokkuuteen kuin tämä aika on tuolle ihanalle elonkorjuu sanomalle Herran läsnäolosta ja iloiselle ilmoittamiselle lähenevästä valtakunnasta.

Jos me tahdomme matkustaa paikasta paikkaan tapaamaan uskovaisia, voimme ennättää yhtä paljon viikossa, kuin Paavali olisi ennättänyt kuukaudessa tai pitemmässä ajassa, ja paljon mukavammin. Jos me tahdomme saarnata sanaa suullisesti, voimme tehdä sitä kenenkään meitä hätyyttämättä tai peljästyttämättä; ja me elämme ajassa, jolloin kansain joukot voivat lukea ja kirjoittaa, jota ainoastaan hyvin harvat saattoivat tehdä entisinä aikoina, ja jolloin painettu evankeliumi on halpahintaista, mukavaa ja usein vaikuttavampaa kuin suulliset esitelmät. Altis sydän saattaa siten saada aikaan paljon enemmän kuin Akvila ja Priskilla saattoivat tavallansa ja heidän ajallansa samoilla ponnistuksilla. Me saatamme saarnata sekä painattamalla että kirjoittamalla meidän aikamme ihmeellisten postijärjestelmien kautta, ystäville ja tuntemattomille ympäri koko maailman, ja melkein maksuttomasti.

Mutta apostoli vakuuttaa, tarkoittaen nimiseurakuntaa viimeisinä päivinä, että ”on tuleva aika, jolloin eivät kärsi tervettä oppia.” (2 Tim. 4:3) Vaikka tämä sana nyt on tosi samalla tavalla kuin se vuosisatojen kuluessa on ollut tosi, tulee se kumminkin saamaan paljon vahvemman ja selvemmän toteutumisen tulevaisuudesta. On totta nyt, ettei nimikirkko kärsi saarnaajia, jotka ovat välinpitämättömiä heidän uskontunnustuksistaan ja ”saarnaavat sanaa” kaiken Jumalan neuvon [koko Jumalan suunnitelman]; vaan, koska ”heidän korvansa syyhyvät”, rakastavat he inhimillisiä aprikoimisia kehitysoylystä, ja

tieteitä, joita väärin siksi nimitetään, enemmän kuin Jumalan sanaa. Ja kumminkin, kun eivät saata estää puhdasta oppia, kärsivät he sitä jossain määrässä — paljon suuremmassa määrässä kuin Rooma olisi kärsinyt sitä kukoistuksensa päivinä.

Vähää ennen niitä sanoja, joita olemme tässä esittäneet, viittaa apostoli suoraan vaarallisiin aikoihin tämän aikakauden viimeisinä päivinä (2 Tim. 3:1-13) ja osoittaa sitä pöyhkeyttä, nautinnonhalua ja hyvän ylenkatsomista, joka on sen ajan tunnusmerkkejä, sen muodollisuutta, ahneutta, ylpeyttä ja kiittämättömyyttä; ja hän selittää, että (seurakunnassa) pahat miehet ja (totuudesta) harhaan johtavat opettajat menevät yhä pitemmälle pahuudessa, eksyttäen muita ja itse eksyen viisasteluillaan. Ja koska apostoli erityisesti ajatteli ja kirjoitti viimeisistä päivistä, eikä keskiajasta, olemme varmasti oikeutetut kysymään, eikö ainoastaan vähän matkan päässä edessämme ole aika, näinä ”viimeisinä päivinä”, jolloin ei tervettä oppia missään suhteessa kärsitä tai sallita.

Vaikka nyt on suuressa määrässä totta, ettei kenenkään sallita ostaa tai myydä [tehdä kauppaa totuuden kanssa] tavallisissa kauppahalleissa eli synagogissa, paitsi niiden, joilla on pedon merkki tai sen nimen luku (Ilm. 13:17), ovat täysin vihkiytyneet kumminkin oppineet huomaamaan, että suurenmoiset muotitemppelit, joita kutsutaan kirkoiksi, eivät ole välttämättömpiä evankeliumin saarnaamiselle nyt, kuin ne olivat apostolien-kaan päivinä, ja etteivät mahtavat urut ja hyvin harjoitetut laulukuurit ole välttämättömiä keinoja vetämään puoleensa kansan tarkkaavaisuutta; sillä nyt, niin kuin kristinuskon alkuaikoinakin, kuuntelee yleinen kansa mielellään evankeliumia katujen kulmissa, toreilla tai jos se tulee painettuna postissa. Kysymys on: Eikö tämä Ilmestyskirjan ennustus sisältäne jotain enemmän kuin mitä nykyaikana olemme kokeneet, ja eikö se Paavalin sanain mukaan merkitse, että on tuleva aika, viimeisinä päivinä, jolloin tervettä oppia ei ollenkaan kärsitä? Eiköhän kokemuksemme tässä suhteessa tule jossain määrin olemaan sama kuin Johannes Kastajan (esikuvan), joka heitettiin vankeuteen? Toisin sanoen: mitä saatamme odottaa nykyisen, verrattain suotuisan ajan — vaikkei sekään ole ilman vaikeuksia — ja tulevan onnellisen vastustamattoman vanhurskauden ajan välillä? Tuleeko aika edelleenkin olemaan niin suotuisa kuin nykyinen on työlle viinimäessä — tai suotuisampi tai vähemmän suotuisa? Tarkatkaamme mitä nämä esikuvat opettavat; sillä koska Herramme suuntaa huomiomme niihin, olemme oikeutetut pitämään esikuvallisenä mitä ikinä tapaamme joko Elijan tai Johanneksen elämässä ja kokemuksessa, joka hyvin näyttää sopivan yhteen seurakunnan kokemuksen kanssa ja todistavan sen tulevaa maallista kulkua.

Elija erosi tämän maallisen elämän vaiheista tulisissa vaunuissa, mikä kuvasi sitä henkistä ihanuutta ja korotusta, joka maallisen kilpajuoksun päättyessä odottaa niitä seurakunnan jäseniä, jotka ovat jäljellä ja elävät viimeisinä päivinä. Mutta meidän on myös muistettava, että hänen poisottamisensa tapahtui tuulispään eli myrskyn kautta; ja myrsky on hädän esikuva samoin kuin tuliset vaunut kuvaavat voittoa ja ihanaa pakoa hädästä.

Johannes Kastajan viimeisten kokemuksien tunnusmerkkinä on vielä selvempi hädän piirre. Vaikka kansa ei totellut häntä (Matt. 17:12), niin tunnustettiin hänet vähän aikaa Jumalan palvelijaksi ja profeetaksi (Joh. 5:35); mutta sitten kun hän oli ilmoittanut

Messiaan läsnäolon, alkoi hänen vaikutuksensa pian vähetä, niin kuin hän oli todistanut käyvän, kun hän sanoi Kristuksesta: ”Hänen kasvettava, mutta minun tulee vähetä.” Niin on oleva tämänkin ajan lopussa: Johannes-luokan (Elija-luokan) tehtävä päättyy ilmoittamalla, että taivaanvaltakunta on käsissä, ja Kuningas on läsnä. Tämä on nyt tapahtumaisillansa; ja Johanneksen todistus kelpaa sanasta sanaan ja samalla voimalla nyt Herramme toisen tulemisen aikana: ”Keskellänne [läsnä] seisoo se, jota ette tunne”, ”hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa aittaan; mutta ruumenet hän polttaa sammumattomalla tulella” — suuren hädän aikana. — Joh. 1:26; Matt. 3:12

Samoin kuin Johannes väheni — kun hänen erityinen tehtävänsä, sanomansa esiintuominen, oli suoritettu — samoin on seurakuntakin lihassa vähenevä, kun sen viimeinen sanoma on esitetty, kunnes sen viimeinen jäsen on laskenut vihkiytyneen elämänsä alttarille ja mennyt esiripun kautta kirkkauteen, ollakseen sen jälkeen, ihanan hallitsevan Kristushenkilön jäsen. Niin kuin Johannes sanoi, että Jeesuksen tuli kasvaa, voimme mekin nyt, kun todellista valtakuntaa ollaan perustamaisillaan, luottamuksella sanoa, että Kuningas on läsnä, ja että hänen valtakuntansa tulee kasvaa, kunnes se täyttää maan. Ja Johanneksen ilmoitus ”elonkorjuusta” — vehnän korjuusta ja akanain yli tulevasta häädystä — saa myös vastaavan täyttymisen nykyisessä ajassa.

Johannekselta riistettiin vapaus kohta sen jälkeen kun hän oli esittänyt sanomansa, ilmoitettuaan tuosta *Läsnäolevasta* ja hänelle uskotusta tehtävästä; ja hänet heitettiin vankeuteen, kun hän oli nuhdellut kuningasta luvattomasta yhteydestään naisen kanssa. (Matt. 14:4) Ja vaikka uskolliset Jumalan lapset usein ovat osoittaneet, että yhteys seurakunnan ja valtiomahdin välillä ei ole paikallansa ja että sitä Raamatussa kutsutaan aviorikokseksi (Ilm. 17:5), ja vaikka maailma suureksi osaksi on vetäytynyt pois seurakunnista, jatkuu kumminkin yhteys, ja Raamattu näyttää viittaavan, että lähestyvän hädän aikana nimikirkot [eli seurakunnat], oman tunnustuksensa mukaan Kristuksen neitsyet, tulevat seisomaan maan kuninkaiden puolella ja yhtyvät heihin; ja totinen seurakunta tulee esikuvansa, Johannes Kastajan lailla olemaan kansalle vastenmielinen ja siltä tulee riistettäväksi vapaus uskollisuutensa ja eksytyksien vastustamisen ja tuomitsemisen tähden.

Johannesta samoin kuin Elijaakin, vainosi nainen jolloin kuningas palveli asiamiehenä ja aseena: totiselle seurakunnalle on käynyt kuten sen esikuville ja samalla tavalla tulee epäilemättä käymään sen kanssa tulevaisuudessakin — jolloin naista esittää nimiseurakunta ja kuningasta maalliset hallitukset. Eikä siinä kyllin, että ennustus osoittaa likempää yhteyttä näiden kahden välillä kuin mitä nyt on olemassa, vaan jokainen tarkkanäköinen tarkastaja saattaa nähdä, että pääasiallisin nostovipu, jota kuninkaallinen ylimystö käyttää hyväkseen joukkoja hallitessaan, on se taikausko, että Jumala on määrännyt nämä ”suuret miehet”, vaikka usein ovatkin heikkolahjaisia ja paheellisia, hallitsemaan heitä; ja että kapinaan nouseminen hirmuvaltaa ja vääryyttä vastaan sekä oikeuden, vapauden ja yhdenvertaisuuden oikeuksien vaatiminen on Jumalan tahdon vastustamista. Niin muodoin käy hallituksien ja kirkkojen pyrkimys julkista tai salaista yhtymistä kohti keskinäiseksi menestymiseksi tulevassa rajuilmassa.

Eikä siinä kyllin, vaan tulee tuleva taistelu kaikissa sivistyneissä maissa ylimysten ja joukkojen välillä olemaan siinä määrin ennen kuulumaton, aivan erilainen kaikkia, mitä ennen on nähty, että tyynimieliset, vanhoilliset, uskonnollisystävälliset henkilöt, peläten yhteiskunnan täydellisesti menevän perikatoon sekasorrossa ja anarkiassa, luonnollisesti tulevat pitämään yksinvaltaa, sortoa ja pakkoa parempana kuin mitä tahansa muuta, joka varmasti on pahempaa. Luonnollisesti tulevat sellaiset yhtymään kirkkoon ja valtioon, rikkauteen ja ylimystöön, yhteisten ponnistusten kautta pidättämään ja estämään välttämätöntä yhteentörmäystä — ”sotaa Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä.”

Lopuksi tulevat nähtävästi ainoat poikkeukset tästä menettelytavasta rauhan ja totisen uskonystävien joukossa olemaan ne, joille kaikkien kuningasten Kuningas suvaitsee sanansa kautta ilmoittaa suunnitelmansa (Joh. 16:13), ja jotka täydellisesti luottavat hänen viisauteensa ja rakkauteensa kuin myös hänen kykynsä antaa kaiken vaikuttaa hänen lupauksiensa toteuttamiseksi. Ainoastaan sellaiset vanhoilliset ja järjestystä rakastavaiset, jotka näkevät mikä merkitys tulevilla yhteiskunnallisella mullistuksella täytyy olla Jumalan suunnitelmassa, vanhentuneiden järjestelmien poistamisessa, joiden aika on mennyt, ja maailman valmistamisessa suuren tasoittamistoimen kautta tuhatvuotiskauden vanhurskaudellista hallitusta varten, kykenevät käsittämään asiain tilan ja toimimaan sen mukaisesti. Mutta näitä käsitetään väärin, ja heidän ponnistuksillensa osoittaa asiain oikeaa tilaa, ja ainoaa ja oikeaa parannuskeinoa, panevat nähtävästi ne esteitä, jotka eivät näe ihanaa lopputulosta, ja jotka, vastahakoisia kun ovat luopumaan omasta tahdostansa, ajatuksistansa ja suunnitelmistansa, eivät kykene näkemään Jumalan suunnitelmia. Kun estäviä, supistavia ja pakottavia toimenpiteitä katsotaan tarpeelliseksi, eivät sellaiset toimenpiteet ainoastaan tule suunnattaviksi työväenjärjestöihin ja julkaisuihin, jotka ajavat heidän asiaansa, olkoonpa kysymys heidän oikeuksistansa tai kärsityistä vääryyksistä, vaan myös muita sellaisia kohtaan, jotka osoittavat Jumalan suunnitelmaa ja todellista syytä ja ainoaa parannuskeinoa kansakuntien suureen hätään. Niin, se aika ei todennäköisesti ole monenkaan vuoden päässä, jolloin estäviä toimenpiteitä tullaan tekemään jokaista pyhien ponnistusta vastaan, heidän levittäessään iloista sanomaa tulevasta valtakunnasta, kaikki sillä perustuksella, että kaikkien etu ja yleinen hyöty vaativat tätä.

Siten tulevat ennustukset toisessa psalmissa täyttymään ja luultavasti lopulta katkerammalla tavalla kuin nyt saattaa kuvaillakaan, vaikka se jo on osittain toteutunut ruumiin päälle. — Apt. 4:25-29

Sama välttämättömyys sanavapauden supistamiseksi valtiollisissa ja yhteiskunnallisissa kysymyksissä tulee luultavasti kohtaamaan vapautta lausua ajatuksiansa uskonnollisissakin kysymyksissä, jotka todellisesti ovat kaiken vapauden perustuksena. Ei olisi ihmeteltävää, jos ”vahva hallitus”, monarkia, jonakin päivänä korvaisi nykyistä suurta Amerikan tasavaltaa; ja on aivan luultavaa, että yksi ainoa yhteinen uskonto tulee pidettäväksi kohtuullisena ja tulee julistettavaksi, josta poikkeavaa opetusta tullaan pitämään valtiollisena rikoksena, jota käsitellään ja rangaistaan sen mukaan. Sellainen vaino tämän aikakauden lopussa ei ainoastaan muodostaisi yhtä rinnakkaisuutta lisää juutalaiselle elonkorjuulle (Apt. 4:10-13,23-30; 5:29-41; 11:19), vaan antaisi se myös laajemman ja syvemmän merkityksen apostolien Paavalin ja Johanneksen sanoille (2 Tim. 4:3; Ilm.

13:17) sekä totisen seurakunnan maallisen matkan loppua valaiseville esikuville, sellaisina kuin ne esitetään Elijan ylösottamisessa tuulispäässä ja Johannes Kastajan vangitsemisessä ja mestauksessa.

Kaksi opetusta me voimme eduksemme saada tästä, osoittakootpa sitten tulevaiset tapahtumat, että olemme lukeneet profeetallisen todistuksen oikein tai väärin, ja ne ovat nämä: ensiksikin tulee meidän olla niin valmistetut, niin asetetut, niin perin pohjin varustetut voittamattomalla totuudella, että vaino ainoastaan voi vaikuttaa meissä suurempaa uutteruutta viekoittelematta meitä yllätyksen tai pelon kautta alentamaan lippumme tunnussanaa tai antautumaan, kun maailman kuninkaas nousevat ja kansain uskonnollisten ruhtinaiden kanssa kokoontuvat meitä vastaan ja niitä totuuksia vastaan, joista Jumala on suonut meille etuoikeuden todistaa hänen palvelijoinaan ja lähettiläinään (1 Joh. 3:1); toiseksi tulee sellaisten ajatusten tulevaisuudesta verrattuina etuihin nykyisyydessä olla omiaan innostamaan jokaista vihkiytynyttä Jumalan lasta käyttämään ahkeruudella nykyisiä suuria elonkorjuutilaisuuksia ja etuisuuksia muistaen, että ”korjaa ja saa palkan” yhtä varmasti kuin se, joka on istuttanut ja kastellut, ja että tämä nyt on paras aika korjata hedelmiä iankaikkista elämää varten. Tämä nykyisen ajan pieni rauha suurempine vapauksineen ja etuineen kaikella tavalla on Jumalan järjestämä, jotta Jumalan totisten palvelijoiden merkitseminen (totuuden) leimalla heidän otsaansa (ymmärrykseensä) tapahtuisi. — Ilm. 7:3

”Vain hetkinen, niin päiv’ on laskenut,
Ja loisto kirkas kohta poistunut.”

Mestari sanoi: ”Niin kauan kuin on päivä, tulee minun tehdä sen tekoja, joka lähetti minut; tulee yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä. Älkää toimittako sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy iankaikkiseen elämään.”

Näemme siis sen ajan nyt olevan, että profeetta Elija on tullut, ennen Herran suurta ja ihanaa päivää, niin kuin oli ennustettu. Ja me kuulemme hänen viimeisen todistuksensa Johanneksen tavoin sanovan: ”Keskellänne seisoo se, jota ette tunne” — hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatantereensa ja kokoaa nisut aittaansa, mutta lusteet hän polttaa [lusteina — eikä ihmisinä] tulella, jota on mahdoton sammuttaa, suuren hädän aikana — kirouksessa, joka välttämättömästi valmistaa tien suurelle kuninkaiden Kuninkaalle. Hänen on kasvatettava, mutta Elija on vähentyvä ja lopulta kokonaan sidottava. Emme ainoastaan kuule tätä todistusta muutamilta Elija-luokkaan kuuluvilta nyt, vaan jokainen, joka kuuluu Elija-luokkaan, julistaa ennen pitkää tätä sanomaa ja toimii Elija työssä. Ainoastaan sellaiset, jotka sillä tavalla ovat uskolliset, tulevat kuulumaan kirkastettuun Elijaaseen, ja heidän sallitaan ottaa osaa kaiken ennalleenasettamistyöhön, joka tuhatvuotiskautena tulee kruunattavaksi suurenmoisella menestyksellä. Elija nimellä on syvä merkitys. Se merkitsee Jehovan Jumala [Voimallinen]. Se on siten sopiva nimitys Herran Voidellulle, jonka suurena tehtävänä on kaiken ennalleen saattaminen, josta Jumala on puhunut kaikkien pyhain profeettojensa kautta maailman alusta alkaen.

Ennen kuin jätämme tämän aineen, huomautamme lyhyesti, että profeetta Elija matkansa päässä kutsui Elisan, joka uhrattuansa jätti kaikki ja seurasi Elijaa ja tuli hänen

jälkeiseksi profeetaksi, kun Elija otettiin pois tuulispäässä; hän sai Elijan päällysvaateen, merkiksi, että tämän valtuus ja melkoinen määrä hänen henkeänsä ja voimaansa siirtyi hänelle. (1 Kun. 19:16) Ja koska Elija esitti Kristuksen ruumista lihassa – voittavaa seurakuntaa, määrättyä joukkoa – on järkevää otaksua Elisankin esittäneen jotain luokkaa, luokkaa, joka on syvässä sopusoinnussa Elija-luokan kanssa ja yhteydessä sen kanssa seuratakseen Herran johdatusta; ja kumminkin luokkaa, joka ei odota tulevansa kirkastetuksi. Nämä erotetaan hädän ”tuulispään” kautta Elija-luokasta, mutta siitä huolimatta säilyttävät he jonkin verran innostusta ja tulevat siunatuiksi. Elijan mentyä pois tuli Elisa rohkeaksi ja voimalliseksi, niin että sen ajan jumaluusoppineet (”profeettain pojat”) sanoivat: Elijan henki lepää nyt Elisan päällä!

Elisa nimen merkitys on voimallinen vapauttaja ja Elisan elämänradan tuntomerkkinä olikin ennalleenasettamistyö. Tämä esikuvaa epäilemättä sellaiselle luokalle kuuluvaa tehtävää, joka tulevaisuudessa on toimellisena aseena ennalleenasettamistyössä tehden sitä silloin kirkastetun seurakunnan voimassa. Muiden ihmeellisten tekojen mukaan, joita Elisa toimitti, paransi hän veden, ettei se enää aikaansaanut kuolemantapauksia tai maan hedelmättömyyttä, lisäsi köyhän lesken öljyä, jotta hän saattoi maksaa velkansa, herätti sunamilaisen vaimon pojan elämään, ja kun oli nälänhätä maassa, ja jumaluusoppineiden (”profettain poikien”) keitos padassa huomattiin olevan myrkytetyn, ettei kukaan voinut siitä syödä, niin hän paransi sen ja teki siitä terveellistä ruokaa. Hän saattoi leivän, jota ei ollut kuin muutamille, yllin kyllin riittämään suurelle joukolle. Hän paransi Naemanin spitaalista. Hän oli myös Jumalan edustaja Jehua voideltaessa, jonka tuli, Herran sanan mukaan Elijan kautta, kokonaan tuhota Aahabin kuninkaallinen perhe, Iisebel siihen luettuna, samoin kuin kaikki hänen pappinsakin. – 2 Kun. 2:19-22; 4:1-7,18-44; 5:1-10; 9:1-37; 10:28

Ei ole vaikea näissä Elisan töissä huomata niissä ilmenevää suurta yhtäläisyyttä juuri sen ennalleenasettamistyön kanssa, joka kohta on odotettavissa, kun totuuden vesi ei enää ole epäterveellistä eksytyksen johdosta, vaan jo itse lähteellään parannetaan Jumalan sanan selvemmän ymmärtämisen kautta; jolloin köyhiä autetaan antamalla iloöljyä murheellisen hengen asemasta; jolloin kuolleet asetetaan jälleen elämään; jolloin nälänhädän aikana ravinto (totuus) tehdään terveelliseksi ja runsaaksi; ja jolloin ne vallat ja järjestelmät, joita Aahab ja Iisebel ja kaikki, jotka ovat yhtä mieltä heidän kanssaan Jumalaa vastaan, kukistetaan kerta kaikkiaan ja perinpohjin.